

רוצים את צביקה

מה זה רוצים? רוצים זה לא מילה! בייחוד אמרגנו, מיקי פלד. הוא כל כך רוצה אותו, את צביקה פיק, שהוא בעורכי-דין כדי להחזירו לארץ. צביקה, אתם הלא זוכרים, יצא לארצות-הברית לפני זמן מה, עם הפסטיבל החסידי למחרת טקס גישויו לעיתונאית כורית שם-אור, בתה של העיתונאית אורה שם-אור, נכדתה של — לא, לא צריך להגויס. בכל אופן, ברור שיציאתו לארצות-הברית בימים אלה עוררה מייד את קינאתם של קולגות טובים ורבים, או לפחות רבים. שכן מרבית האמנים כיום יכולים לעשות שמיניות באוויר, ולא יקבלו רשות

צביקה ומירי

לצאת לחו"ל. כולם מגויסים לצה"ל, עובדים כמו חמורים בפרך, ומותר להם להרוויח כמה גרושים, בשוק האורח, רק בלילות שישי ושבתי, כשהם, כביכול, בחופשה מצה"ל. אז ברור שאם אחד מהם הצליח לצאת — ועוד לחתום שם תיכף על חוזה להוצאת תקליט שירי הפסטיבל — ברור שעיניים צרות רבות מתמקדות בו. מה גם שאמנים רבים שאני מכירה, בגלל הגיוס לצה"ל, הגיעו פחות או יותר עד פתילחם בחמאה, נזקקים לחיות על הסכונות העבר או הלוואות העתיד, או במיקרים הטובים יותר, על עבודת האשה.

מובן, במצב דברים זה, כולם מאחלים למיקי פלד שיצליח במאמציהם-שיכנוע שלו להחזיר את צביקה לארץ. אלא שמיקי, מצידו, לא דואג כל כך לצה"ל, כמו למצב העסקים. כי לצביקה יש רשות מצה"ל להופיע בפני קהל אורחי במשך כל ימות השבוע, וברור שבשביל אמרגן זה פיתוי שקשה לעמוד בפניו.

שמחה משולשת

שלוש היו הסיבות לשמחה. האחת, יום הולדתו של גבי שושן. כמו שאתם רואים אותו, מלאו לו כבר 24, לילד הזה. השנייה, לידותו, דיילת אל-על מירל עלנבר, הורידו את הגבס. הלבישו לה את הגבס, כפי ששכתתם כבר ודאי, לפני שלושה חודשים, כאשר היא וגבי נסעו להופעה של גבי בבניקה. זה היה ביום הראשון שהם נמגשו לטייל קצת, בערב הראשון שהם נפגשו, ומרוב התרגשות התהפכה המכונית. גבי יצא חלק, פחות או יותר, אבל מירי הצליחה לתקוע את הרגל שלה לאן שלא צריך, נשלחה לבית-חולים.

לפני חודש, כששיחררו אותה משם, היא עברה לגור בדירתו של גבי. והסיבה השלישית: הופעת תקליט ארץ-הנגן הראשון של גבי. שלוש סיבות כאלה מצדיקות ללא ספק הילולה רצינית, וגבי הכין אותה בכבוד ומירי ראש.

אלא מאי? היום השני שעבר היה יום-סופה נוראי, והרוח והשניערה האיר-מה והגשם הנורא הבריחו אנשים מה-רחובות. משום כך, לא הגיע כימעט אף אחד למסיבה, מלבד כעשרים חתיכות. אז המארחים הלביטו אותן בפונ' חם, כדי ליישב את לשד עצמותיהן ש-נרטב, ואחרי זה התיישבה כל החבורה ליד כלי הנגינה, הנמצאים דרך קבע בדירתו של גבי, ברחוב בלוך בצפון-תל-אביב, וכל מי שחשבה את עצמה למבני-נה בזה, התחילה מנגנת.

מסתבר שהרצון הטוב וההתלהבות היו הצד החזק של התיזמורת המאול-תרה, שכן שכנים מוזיקליים נצמדו קצת מהדיסהרמוניה. השוטר הראשון הופיע בשתיים בבוקר, עם אזהרה עדינה. השני הופיע בארבע בבוקר, עם דו"ח כתוב.

עוד לא אבדה

תקוותנו

אלה מכם שכבר קוננו על אובדנה של פנינה רוזנבלום, שנקברה אי-שם במעמקי צה"ל ולא תשוב לצוף על פני המים ימים רבים — יש לי חדשות משמ'חות: היא כבר צפה.

היא בקושי גמרה את הטירונוט, ואוי לי אפילו לא גמרה אותה — וכישרוני תיה הטבעיים, וביחוד הבלוטים, כבר זיכו אותה בג'וב המתאים — חברה ב-להקת חיל-האוויר.

פנינה עצמה ערה, כתמיד, להתחיי-בויותיה המוסריות לחברה, ומבינה את מכת-המוראל שהעם הזה יכול לחטוף אם תעטוף את גווה במדי צה"ל המ-סורבלים. אי לכך, ניתן היה לראותה, בימים האחרונים, מסתובבת בחנויות בדים פה ושם, בחיפושיה אחרי בד מת-אים, שיהיה דומה אמנם בציבעו למדי חיל-האוויר, אבל שיוכל לעמוד במשי-מה של הבלטת חלקים מסויימים באני-טומיה שלה, כבימים עברו. אחרי הכל, קשה לצפות שהיא תכניס אוצרות כמו שלה לבגדי צה"ל המדכאים.

מה יגידו על כך המ"צדיקים, זה עוד נותר לראות.

פנינה

משפחה מבהילה

רים במישפחה. דהיינו: לפני זמן-מה יצאו הרב אבוהב ואשתו מרגלית לירי-שלים, לסדר עניינים. ובעוד הם בעיר-הקודש, צילצל לפתע הטלפון בדירת מישפחת עובדיה ג'וניור. האשה, בתם של האבוהבים, הרימה את השופרת — וקיבלה טיל לשמע הבשורה שהוריה נהרגו בתאונה בדרך לבירה.

השעות שחלפו עליה, עד שהתגלה כי ההורים חיים ושלמים, היו מזעזעות, ולא פלא שהיא מבקשת לגמול ביד קשה לזדים שהתנכלו לה כך. אולם למרבית הפליאה, האשימה בימים אלה הבת, בהופיעה בפני בית-הדין הרבני, שהמ-טלפנת האלמונית היתה לא אחרת מא-שר חמתה — דהיינו, אשתו של הרב הראשי בכבודה ובעצמה.

לדבריה, זיהתה את הקול, למרות ש-היה עמום, ונראה היה כי הדוברת כי-תה את פיה במיטפת — מה שרק מו-כיח שהיא מעודכנת בנוהלים, כנראה בעיקבות סדרות-הטלוויזיה האחרונות. מה שמוכיח לאיזה הידרדרות גורמת אצלנו הטלוויזיה.

טוב, אבל למה שהרבנית הכבודה תע-שה מעשה נורא כזה, ביקשו הדיינים לדעת?

"היא רצתה להבהיל אותי, כדי שא-פיל את תינוקי, גילתה רגלי. מה שמשאיר את בעלה, בנה של חמו-תה, במצב עדין ביותר, בין הפטיש והי-סדן.

הנה, תשעה ירחים קצרים לאחר כל ההו הא, החלו מתרחשים דברים מוז-לים. זה רק לפני תשעה חודשים שה-הספרדי יוסף עובדיה, נשא לו לאשה את הכלה החסודה ורג'ל, בתו של הרב רפאל אבוהב. מובן שהחתונה היתה כיאות וכיאה, בנוכחות שר-הביטחון משה דיין, שרים נוספים, ח"כים, זמי-לא.

והנה, תשעה ירחים קצרים לאחר כל ההו הא, החלו מתרחשים דברים מוז-

גבי, מירי (אמצעית למטה) והחתיכות

אביב בארץ

לא אביב של ממש — לזה יש עוד כמה חודשים טובים — אלא יעל אביב, השחקנית שהפכה צימחוניית, החלה מתעניינת ברזי תורות המיזרח הרחוק וכל זה. לאחר שיצאה, לפני יר-חיים מיספר, למסע סביב העולם, עם בעלה, עורך-הדין צחי שני, נתגלתה לי לפתע בארצנו הקטנטונת, בימים אלה, כשהבעל נשאר מאחור, בלונדון. ולשם מה הגיעה, ועוד בגפה? "לסידורים", הסבירה. אז ככה קוראים לזה היום?